

Méné tekel...

[2014. március]

Hallgasd meg aztán mondd utánam ezt:
Versben mondom, hogy jobban megjegyezd.

Szívedbe vésem és füledbe rágom:
Rossz volt embernek lenned a világon.

E korban, melynek mérlege hamis,
S megcsal holnap, mert megcsalt tegnap is.

Délben az ember megkísértetett,
Az éjben sirtak a kísértetek.

Sírátták Krisztus gyötrelmes keresztiét,
De a gyilkost megint hősnek nevezték.

A férfi vért ivott s a nő velőt,
Künt a költő bögött a bolt előtt.

Halottra adtak selymet és brokátot,
Az élő rongyos volt és vért okádott.

Virággal hintették a síri vermet,
Az élő künt a hó alatt didergett.

Hangos szóval esküdtek a koporsón,
Az élő halkán jajgatott a borsón.

Bámult a gyermek, nagy szemét kinyitva,
Az aggok hallgattak, némán sunyítva.
De szembeköpte mesterét a hitvány
Piszkos rúpók, a szemtelen tanítvány.

Hajók rohantak égő tűzveszélyben,
A ringyók cifra rongya szállt a szélben.

De a legszebb és a legékesebb
Szemétdombon rohadt el, mint az eb.

Most hát kezem tördelve, sírva kérlek,
Vigyázz, figyelj: készül a tiszta mérleg.

Tedd most szívedbe és füledbe el –
Az értelmét majd megtudod, ha kell.

MÉNÉ TEKEL – ha érted, vagy nem érted,
Jegyezd meg jól: tenéked szól s teérted.

Egykor sötétben elmondott dalom,
Mint lángírás, világít a falon.

Jól megjegyezd: ma szürke szók ezek,
De élni fognak, hogyha én nem élek
S lesznek, ha nem lesznek.

Denumire autor: Karinthy Frigyes

Látó Szépirodalmi Folyóirat